

Lepo je bilo!

Spisal Glávor.

Gotovo lepo je bilo v tistih časih, ko smo še tekali in se podili po Ljubljanskem gradu, ko smo se prekucevali po travnikih, plezali po drevesih, ko smo se po hlačah drsali po bregu navzdol; v tistih časih, ko smo strgali črevljeve in obleke, da je bilo groza; ko smo padali po klancu in se smejali in hkrati brisali si solze po potnem in zaprašenem licu; ko smo prihajali zvečer domov lačni, raztrgani, zamazani, opraskani in pobiti ter se splazili potepeno v kot, prepričani, da ne pojde vse kar tako mirno in gladko — gotovo, lepo je bilo takrat. In drugi dan smo zopet odrinili zdoma, saj oče so nama končno vendarle spet dovolili:

„Na, ker so počitnice! Saj potem . . .“

No mi se nismo zmenili, kaj bo potem, ampak dirjali smo ven, tjakaj, kjer sta nas že čakala inženirjeva Pavel in Ivan, potem Obsrednikov Tonček in pa profesorjev Mirko, tisti mali, ki je jedel spomladi rjave hrošče, da smo ga gledali z nekakim svetim strahom, akopram je bil manjši od nas. Nato pa smo odrinili v breg.

„Kaj bomo danes počeli?“ vprašal je Tonček.

„Jaaa“, vzdihnil je Ivan, ki je hodil preteklo leto v prvo latinsko šolo in je imel ponavljalni izpit v naravoslovju, „jaz se bom zdaj nekoliko učil“, in iznova je pogledal ono rdečezvezano knjigo, ki jo je imel s seboj, tako žalostno, da se nam je zasmilil v dno čutečih src.

„Se boš pa jutri, Ivan“, dejal sem mu tolažilno.

On pa se je boril nekaj časa sam s seboj . . . a mi smo čakali nestrpno, kaj bo prišlo iz njegovih ust, ker on je bil i po velikosti i po učnosti naš vodnik in brez njega nam je bilo dolg čas.

Pa nazadnje se je le odločil za učenje. Mi pa smo sklenili skušati, kdo bo najpreje priteklo po vsem bregu navzdol. In stekli smo na vrh ter se spustili navzdol. Jaz sem tekal kakor splašen konj ter prehitel vse druge — imel sem že opravičene misli in nade, da si bom pridobil časti in slave; veselje me je navdalo in srce se mi je zasmajalo, ko sem se ozrl, kje so drugi. — A isti trenutek sem padel in se še trikrat prevalil po bregu. In vrhtega je priletel zdaj še Pavel kakor bomba in trusnil kosti svojega rojstva po meni. Tonček pa je bil tačas že spodaj in se je nama poredno smejal, da so se mu tresle hlačice.

Tedaj pa se je nam vsem zazdelo, da se je Ivan že dovolj dolgo učil, in šli smo ponj. Ivan pa je imel razobešene svoje ude po vejah drevesa, kakor perica svoje perilo, in gledajoč v nebo je gonil in gonil: „Lev, der Löwe, felis leo . . .“ Ko pa smo mi prišli, nagnil se je z drevesa, pogledal nas in potem knjigo in zopet nas in zopet knjigo. „Lev, der Löwe, Telis leo“.

In zgodilo se je, česar smo si želeli. Kakor veverica se je prijel za vejo in skočil med nas in takoj nam je dal povelje: „Trdnjavo zidat!“

Mi pa smo z največjim navdušenjem zgradili iz kamena trdnjavo, močno in lepo trdnjavo. Bila je tako trdna, da je smel Mirko stopiti na zid in ni se podrl.

Naredili smo si tudi loke. Zanje in za puščice smo polomili in porezali vse leske, kar smo jih dobili. Tako smo se oborožili vsi v kratkem času, in da je bila takrat vojna s Turki, morda bi bili šli celó nanje . . . Tako pa nas je le Ivan razdelil v dva tabora; eden je imel napadati trdnjavo, drugi jo pa varovati. In napadovalcem poglavar sem bil jaz, in nisem bil malo ponosen na svojo čast.

In dal sem znamenje! Naskočili smo. Krik in šum se je dvigal do neba. Prah je napolnil ozračje. Sikanje pušic in sumljivo pokanje s palicami je pričalo, da se bije ljut boj. Kaj boj? — Še vse hujše je bilo. Vzdihi ranjencev so se razlegali po bojnem polju . . .

A ko je bila bitka končana, sem imel jaz krvav nos, Ivan raztrgane hlače, Mirko je ležal na tleh in točil bridke solze, Pavel pa je skakal po eni nogi in delal obraz, kot bi ga dobila mama, da je preiskoval njeno škatljo za sladkor . . . Tonček se nam je pa zopet vsem smejal.

Toda mi smo planili složno nanj in mu preštevali kosti . . .

Tako smo zapravili dan za dnevom, da je prišla jesen in ž njo šola.

Da, lepo je bilo tedaj, ko še nismo poznali drugzega zla kot očetovo šibo; ko v svoji nedolžnosti še nismo vedeli, kaj je svet, kaj življenje, tedaj, ko še nismo imeli skrbi, ko smo bili srečni . . . Res, lepo je bilo . . .

A zdaj je drugače, mnogo mnogo drugače!

Listje in cvetje.

Iz zaklada naših pregovorov.

42. Kjer je volja, tam je pot.

Ta kreпки pregovor nam je menda došel z Angleškega*), a je vreden, da si ga ogledamo nekoliko natančneje.

Za vsako količkaj imenitno delo je treba treh reči: znanja, moči in volje. Če torej hoče kdo kaj narediti, mora najprej vedeti, kako se naredi; mora imeti potrebna sredstva, da more izvršiti to, kar zna; volja ga mora pa pripraviti do tega, da se res loti dela. Vse troje je potrebno; a zdi se mi, da je volja še najbolj, zakaj kjer ni odločne volje, tam ni potrebnega znanja, pa tudi ne one moči, ki zagotovi uspeh. Pregovor: „Kjer je volja, tam je pot“ ima torej trojen pomen: 1. Kdor ima res jekleno voljo, si bo tudi ob najtežavnejših podjetjih znal poiskati primerna sredstva, torej tako pot, ki ga more privedi do uspeha. 2. Kdor ima trdno voljo, se bo tudi srčno lotil težkega dela ter tako dolgo vztrajal na poti, ki jo je spoznal za pravo, dokler ne pride do konca. 3. Kdor ima odločno voljo, se tudi ne ustraši nobenih nasprotstev, ki mu hočejo preprečiti izbrano pot. Kdor torej hoče doseči svoj namen, si mora poiskati

*) Where there is a will, there is a way.